

Китоби Дониёл — яксаду шасту ҳашт

Кушодани Ҳақиқати Нубувватӣ: Чанги Дуюми чангҳои ниёбатӣ ва Мӯҳреғзори 144,000

Jeff Pippenger

2024-03-30

Ҳоло мо ба чанги дуюми чангҳои василавӣ рӯ меоварем, чунон ки дар Дониёл боби ёздаҳум, оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ тасвир шудааст. Чанги дуюм дар он оятҳо чангро дар Украина муайян мекунад, миёни қудрати беҳудои Русия ва кишвари Украина. Дар он оятҳо, Путин пирӯз мегардад, ҳамон тавре ки Птоломейи IV пирӯз шуда буд, аммо пас аз пирӯзии худ ӯ дар дили худ боло хоҳад шуд, ва худбuzургдории носистии ӯ василаи Ватерлоо ӯ хоҳад гардид. Намояндагии таърихи ин таърихи қорӣ танҳо барои онҳое судманд аст, ки мефаҳманд ин таърихи қорӣ аз лиҳози рӯҳонӣ чиро намояндагӣ мекунад.

Дар ояти аввали боби даҳум, Дониёл, ки намояндаи халқи Худо дар рӯзҳои охир аст, ҳамчун шахсе муаррифӣ мешавад, ки ҳам «рӯё»-ро ва ҳам «амр»-ро мефаҳмад. Рӯё ва амр пайваста якҷоя, вале аз якдигар ҷудо, ҳамчун як хати ҳақиқат нишон дода мешаванд. Онҳо дарёҳои Ёлой ва Ҳиддақал мебошанд. Онҳо рӯёҳои «mareh» ва «chazon» мебошанд. Онҳо пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бист сол дар иртибот бо пешгӯии ду ҳазору сесад сол мебошанд. Онҳо шаҳодати дохилӣ ва берунии халқи Худо мебошанд. Худованд чизҳои беаҳамиятро такрор намекунад. Қоидаи нахустин зикр муайян месозад, ки азбаски аввалин чизе, ки дар бораи Дониёл дар рӯёи ниҳони ӯ ба мо гуфта мешавад, ин аст, ки ӯ намояндаи халқи Худо дар рӯзҳои охир мебошад, ки ҳам «chazon»-ро ва ҳам «mareh»-ро мефаҳманд. Бинобар ин, агар таърихи нубуввати оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ дуруст фаҳмида шавад, дидани рӯё ва амр аҳамияти ҳаёти дорад.

Дониёл яксаду чилу чор ҳазорро дар Ваҳй боби ёздаҳ намояндагӣ мекунад, ки масали даҳ боқираро, ки дар таърихи миллериён ба амал омада буд, ба таври комил такрор намудаанд. Онҳо, мисли миллериён, ноумедии аввалро аз сар гузарониданд, ки дар Ваҳй боби ёздаҳ ҳамчун аз қониби ҳайвони атеистии «воук» аз ҷоҳи беҳад кушта шудан тасвир шудааст; ва он гоҳ дар кӯчаи шаҳри бузурги Миср ва Садум, ки дар он ҷо Масеҳ низ маслӯб гардида буд, мурда меҳобанд. Марги онҳо барои пайравони аждаҳо «шодӣ» ба вучуд овард, аммо дар Дониёл мотамро ба вучуд овард.

Таърихи муҳр задани яксаду чихилу чаҳор ҳазор ҳамчунин бо эҳёи Лаъзор тасвир гардидааст; эҳёе, ки ҳамчун амали муҳреғзории қори Масеҳ муайян шудааст. Ва ӯ, ҳамчун рамзи онҳое ки Масеҳ онҳоро муҳр мезанад, воридшавии зафармандонаро ба Ерусалим пешбарӣ намуд, ки он ҳаракати Нидои Нисфишабро дар таърихи миллериён, ва ҳамчунин дар таърихи яксаду чихилу чаҳор ҳазор, намунасозӣ мекард. Эҳёи Лаъзор дар ҳоле руҳ дод, ки хоҳаронаш, Марям ва Марто, дар мотам буданд, чунон ки Дониёл низ дар давоми бисту як рӯз дар боби даҳум дар мотам буд. Дар боби даҳум, мотами Дониёл бо фуруд омадани Микоил ба анҷом мерасад, ҳамон Шахсияте ки «овоз»-и Ё Лаъзор ва Мӯсорро дубора ба ҳаёт

овард. Эҳёи ду шоҳид дар Ваҳй, боби ёздаҳум, бо он тасвир шудааст, ки Дониёл ба воситаи рӯёи сабабовари «*marah*» дигаргун карда мешавад.

Дар боби даҳум, Дониёл намояндагии муҳр зада шудани яксаду чилу чаҳор ҳазорро мекунад, ки он ҳамчунин дар боби ёздаҳуми Ваҳй намояндагӣ шудааст. Дар ин боб Ҷабраил ошкоро мегӯяд, ки ӯ назди Дониёл омадааст, то Дониёлро бифаҳмонад, ки бар сари қавми Худо дар рӯзҳои охир чӣ хоҳад омад. Паёме дар бораи он чи бар сари қавми Худо дар рӯзҳои охир хоҳад омад, ба таври нубувватӣ дар чорҷӯби паёме ҷой дода шудааст, ки бо методологияи гузоштани хати нубувват бар хати нубувват тасдиқ мегардад. Дар доираи он татбиқ, қоидаи аввалин зикр нишон медиҳад, ки фаҳмиши дурустро танҳо онҳое хоҳанд дид, ки ҳам ҳақиқӣ дохилӣ ва ҳам беруниро дар дохили хатҳое, ки бо ҳам оварда мешаванд, мебинанд. Онҳо касонеанд, ки «рӯё» ва «чиз»-ро мефаҳманд.

Яксаду чилу чор ҳазор паёми нубувватиро дарк хоҳанд кард, аммо он паёмро ҳамчунин таҷриба хоҳанд намуд, зеро паём ва таҷрибаро аз якдигар ҷудо кардан мумкин нест. Ин ҳамон паём аст, ки тақдис мекунад, зеро паём Каломи Худост, ва Масеҳ Каломи Худост, ва Каломи Худо Ҳақиқат аст. Паёми Ӯ ҳамчун Ҳақиқат тасдиқ мегардад, зеро он ба воситаи усулҳои татбиқи нубувватӣ ифода мешавад, ки на бештар ва на камтар аз усулҳои он аст, ки Ӯ кист ва чӣ ҳаст. Ӯ Палмонӣ аст, Шуморандаи Аҷиб, Шуморандаи Асрор. Ӯ Забоншиноси Аҷиб аст, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин, Алфа ва Омега. Маҳз ҳамин унсурҳои он ки Ӯ кист, қоидаҳои нубувватиро муайян месозанд, ки паёми нубувватро барқарор менамоянд ва таҷрибаи нубувватро ба вучуд меоваранд.

Пеш аз он ки Ӯлой ва Ҳиддикел — ду дарёи бузурги Шинар — ба Халиҷи Форс бирасанд, онҳо дар наздикии ҷои ба ҳам омадани худ минтақаи ботлокзореро ба вучуд меоранд, ки Шатт ал-Араб ном дорад, аммо онҳо ба як дарёи ягона якҷо намешаванд. Шатт ал-Араб делтаи дарёист, ки аз ҳамгирии дарёҳои Фурот ва Дачла, инчунин чанд дарё ва ҷӯйбори хурдтари дигар, ба вучуд омадааст. Аммо ҳатто дар дохили минтақаи делта низ Фурот ва Дачла хувияти ҷудогонаи худро нигоҳ медоранд ва ҳамчун дарёҳои мустақил ба Халиҷи Форс ҷорӣ мешаванд. Паёмҳои дохилӣ ва хориҷии нубувват робитаи фарқкунандаи худро нигоҳ медоранд, аммо ҳангоме ки онҳо ба анҷоми худ мерасанд (дар айёми охир), делтаеро ба вучуд меоранд, ки чандин дарё ва ҷӯйбор ба он сахм мегузоранд. Исо маънавиро ба воситаи табиӣ тасвир мекунад, ва дар айёми охир таъсири ҳар рӯё замини селобии делтаеро ба вучуд меоварад, ҳарчанд он ду дарёи бузург нақшҳои фарқкунандаи худро нигоҳ медоранд.

Давраи бисту як рӯзи мотам бо замоне мувофиқат мекунад, ки дар он ду шоҳид дар кӯча мурдаанд, ва он давраи вақт бо ноумедии аввал ва замони таваққуф оғоз меёбад. Он давраи вақт дар дохили давраи бузургтари вақт воқеъ мегардад, ки дар он муҳр задани садӯ чилу чор ҳазор ба анҷом расонда мешавад. Муҳр задан дар замони охир дар соли 1989 оғоз наёфт; он замоне оғоз ёфт, ки Масеҳ, ҳамчун фариштаи сеюм, дар 11 сентябри соли 2001 нозил шуд. Ӯ қавми Худо ба сафари дуомашон ба Қодеш овард, ва ин бор он андаконе ки омодаанд, ба замини ваъдашуда дохил хоҳанд шуд. Таҷрибаи қавми Худо аз замони охир дар соли 1989 то 11 сентябри соли 2001 онҳоро муҳр назад. Муҳр задан замоне оғоз ёфт, ки

Масеҳ нозил шуд ва нотаи аввали карнаи ҳафтуми войи сеюмро садо дод.

Садо додани карнаи ҳафтум ҳамон чое аст, ки сирри Худо ба анҷом мерасад, ва он сирр мӯҳр задани яксаду чихилу чаҳор ҳазорро ифода мекунад, ки дар чараёни садо додани ҳамон карнай ба амал меояд. Он карнай се нота мезанад, зеро он Ҳақиқат аст. Нотаи аввал 11 сентябри соли 2001 буд, нотаи дуюм 7 октябри соли 2023 буд, ва саввумини он се нота дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда аст. Он се нота ҳамон се қадам мебошанд, ки ҳамеша дар ҳақиқат вучуд доранд. Се ламси Дониёл дар боби даҳ таҷрибаи ўро ба давраи таърихе пайваст, ки бо се нотаи карнаи ҳафтум ифода шудааст.

Паёми нубувватие, ки асари ба сурати Масеҳ табдил ёфтандро ба вучуд меоварад, ва онро Дониёл дар боби даҳум тасвир мекунад, ҳамон паём дар бораи он чизест, ки бар сари қавми Худо дар рӯзҳои охир меояд; аммо на рӯзҳои охир ба маънои умумӣ. Ин паёмест, ки қавми Худо онро дар замони муҳригузории яксаду чихилу чор ҳазор мефаҳманд ва аз сар мегузаронанд.

Хангоме ки Цабраил ба баёни таърихи нубувватие, ки дар боби ёздаҳум тасвир шудааст, оғоз менамояд, ў хатҳои мушаххаси нубувватро пеш мегузорад. Ду ояти аввал бо Куруш (ҳамчун Буши аввал), дар вақти интиҳо дар соли 1989, оғоз ёфта, то ба таърихи Доналд Трамп ҳамчун президенти чилу панҷум (шашум) пеш меравад, ва дар он ҷо таърихи нубувватӣ қатъ мегардад, то замоне ки таърихи Созмони Милали Муттаҳид (Искандари Мақдунӣ), ҳамчун подшоҳии ҳафтум, дар оятҳои сеюм ва чорум мавриди баррасӣ қарор мегирад. Пас, паёми Доналд Трамп ҳамчун президенти сарватманди шашум, ки глобалистҳоро ба ҳаракат меоварад, ҳақиқатест, ки дар замони мӯҳригузории садӯ чилу чор ҳазор ба иҷро мерасад. Бинобар ин, он ҳақиқати ҳозира аст.

Дар оятҳои панҷум то нӯҳум, таърихи бар тахт барқарор шудани папагӣ аз соли 538 то захми марговар ва то вақти охир дар соли 1798 баён шудааст. Ин, албатта, ҳақиқати зарурӣ ва муҳим аст, зеро ояти чихилумро устувор мегардонад ва тасдиқ мекунад, аммо ҳеҷ ривояти мушаххаси нубувватиро, ки дар давраи мӯҳригузории садӯ чихилу чаҳор ҳазор рӯй медиҳад, пешниҳод намекунад. Ояти даҳум, монанди оятҳои панҷум то нӯҳум, дурустии ояти чихилумро тасдиқ мекунад, аммо ба таърихи нубувватие, ки дар замони мӯҳригузорӣ ба иҷро мерасад, наменпардозад. Бо вучуди ин, он соли 1989-ро нишон медиҳад ва бинобар ин, бо роҳи ҳазф, давраи ҳомӯше аз соли 1989 то қонуни якшанбе дар ояти чилу якумро муқаррар месозад.

Оятҳои ёздаҳ то понздаҳ таърихеро муайян мекунанд, ки дар давраи мӯҳригузории садӯ чихилу чаҳор ҳазор ба иҷро мерасад. Он оятҳо дар доираи таърихи пинҳонӣ миёни оятҳои ду ва се, ва миёни соли 1989 дар ояти чил то қонуни якшанбе дар ояти чилу як ҷой мегиранд. Он оятҳо ба таври комил ҳақиқати ҳозира мебошанд, ва агар мо бихоҳем аз дарки ин оятҳо манфиатҳои пешбинишударо ба даст оварем, бояд онҳоро ҳамин гуна бишносем.

Манфиатҳои пешбинишуда дугонаанд, зеро он фаҳмиши таърихи нубувватиро, ки дар он ҷо ба тасвир оварда шудааст, ифода менамояд, ва ҳамчунин он таҷрибаро, ки аз фаҳмидани ҳақиқи он паём ба вучуд меояд. Фаҳмиши он паём — афзоиши ниҳии дониш, ки дар

давраи мӯҳргузорӣ ба иҷро мерасад, — ҳамон чизест, ки онҳоеро, ки бояд дар миёни яксаду чихилу чор ҳазор бошанд, тақдис мекунад. Бинобар ин, муҳим аст, ки оятҳо аз нуқтаи назари дохилӣ ва зоҳирӣ баррасӣ карда шаванд.

«Ҳафт вақт»-и Ибодатнома боби бисту шаш ба таври мутлақ қисми замони мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор аст, зеро ду дуои Дониёл, ки дар бобҳои ду ва нӯҳ муаррифӣ шудаанд, дуои дучандаеро барои фаҳмидани таърихи нубувватӣ, ки тавассути сурати ҳайвони ваҳшӣ муаррифӣ мегардад, намояндагӣ мекунад, ва ҳамчунин барои қабул кардани он таҷрибае, ки аз ҷониби касоне ба вучуд меояд, ки дуои Ибодатнома боби бисту шашро оид ба омурзиши гуноҳҳои худ ва гуноҳҳои падарони худ ба ҷо меоранд. Дуои зоҳирӣ сурати ҳайвони ваҳширо муайян мекунад, ва дуои ботинӣ сурати Масеҳро ба вучуд меоварад.

Фаҳмидани таърихе, ки дар порчаҳои гуногуни Дониёл ёздаҳум ифода ёфтааст ва махсусан ба таърихе дахл дорад, ки дар замони муҳр шудан ба амал меояд, дар дуои Дониёл дар боби дуюм таҷассум ёфтааст. Ў ва он се марди баргузида кӯшиданд, то паёми пинҳонии хоби Набукаднесарро дар бораи ҳайкали аз филизоти гуногун фаҳманд. Ҳангоме ки фаҳмиши дурусти таърихи нубувватие, ки дар хоби пинҳонии Набукаднесар ифода ёфтааст, дарк карда мешавад, ҳамин фаҳмиш ба онҳое ки мефаҳманд нишон медиҳад, ки онҳо бе умеданд, магар ин ки шахсан он таҷрибаи тавбаи комилеро, ки бо дуои Дониёл дар боби нӯҳум ифода ёфтааст, ба анҷом расонанд.

Таҷрибаеро, ки дар боби даҳуми Дониёл намояндагӣ шудааст, аз ривояти нубувватии рӯйдодҳои замони охир дар боби ёздаҳум ҷудо кардан, ҳамчун шогирди нубувват ноком шудан аст. Дар Дониёл боби ёздаҳум, оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ, ҷанги сарҳад, Ҷанги Рофия ва ғалабаи подшоҳи ҷануб, дуввумини се ҷанги ниёбатино намояндагӣ мекунад, ки дар Каломии нубувватии Худо нишонгузорӣ шудаанд. Калиде, ки ин ваҳӣ ҳақиқатро ба назар меорад, истифодаи Забоншиносии Аҷоиб аз ибораи он аст, ки подшоҳи шимол ҷорӣ шуда, гузашта меравад, то ба қалъа (гардан), дар ояти даҳ. Ў ду ояти дигар низ фароҳам овард, ки ба ҷорӣ шудан ва гузашта рафтан мепардозанд, ва бо ин кор Ў ривояти нубувватии рӯйдодҳо ва таҷрибаеро, ки фаҳмиши он рӯйдодҳо бояд ба вучуд оварад, бо ҳам мепайвандад.

Аммо писаронаш ба шӯр хоҳанд омад ва анбӯҳи қувваҳои азимро ҷамъ хоҳанд кард; ва яке албатта хоҳад омад, лабрез шуда хоҳад гузашт; пас боз хоҳад гашт ва ба шӯр хоҳад омад, ҳатто то ба қалъаи ӯ. Ва подшоҳи ҷануб ба ғазаб хоҳад омад, ва берун шуда, бо ӯ, яъне бо подшоҳи шимол, хоҳад ҷангид; ва ӯ анбӯҳи азимеро ба майдон хоҳад овард; аммо он анбӯҳ ба дасти ӯ таслим хоҳад шуд. Ва ҳангоме ки он анбӯҳро бардошта бошад, дилаш мағрур хоҳад шуд; ва даҳҳо ҳазорро сарнагун хоҳад кард; вале аз ин қувват нахоҳад ёфт. Дониёл 11:10–12.

Соли 2014 Путин дар Украина ҷанг оғоз намуд, ва барои он ки ин ҳақиқатро, чунонки дар ояти ёздаҳи боби ёздаҳ тасвир шудааст, эътироф намояд, донишҷӯи нубувват бояд нахуст битавонад бубинад, ки ояти даҳ таърихеро намояндагӣ мекунад, ки қисми дуҷуми ояти чихили боби ёздаҳи Дониёлро ба тасвир меорад. Вақте ки онҳо инро дарк мекунад, он гоҳ

мебинанд, ки он чи ояти даҳ ба ояти чиҳил меафзояд, ин аст, ки вақте Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 рӯфта шуд, подшоҳи шимол танҳо то қалъаи худ («гардан») боло рафт. Аммо донишҷӯи нубувват намедонист, ки ин ба чӣ ишора мекунад, то даме ки Ишаё боби ҳашт ояти ҳаштро медид. Он гоҳ ӯ салоҳияти нубуввати медошт, то муайян намояд, ки ҳар се оят бо ифодае ба ҳам пайвастанд, ки дар тамоми Китоби Муқаддас танҳо се бор ба кор рафтааст.

Пас толибилм мебоист шоҳиди дуҷома дошта бошад, ки се бор дар Китоби Муқаддас омадани ибораи «туғён карда, убур хоҳад кард» тақрори қасдмандона аст. Шоҳиди дуҷома ин воқеият аз он муқаррар мегардад, ки ҳар се оят (шоҳид), шоҳи шимолро дар ҳоли ҳамла ба шоҳи ҷануб мушаххас менамоянд. Ин се шоҳид, ки ба воситаи ду навъи шоҳидони дохилӣ ҳамчун як таърихи рамзии ягона тасдиқ мешаванд, донишҷӯи нубувватро бар он роҳнамоӣ мекунад, ки баъдан ҳар се оятро ба тарзи «сатр бар сатр» бар якдигар бинаҳад. Ин татбиқ муҳтавои оятҳоро густариш медиҳад, ки набард миёни шоҳи шимол ва шоҳи ҷанубро ба тасвир мекашанд.

Оятҳои ҳаштум ва нӯҳуми боби ҳафтуми Ишаё калиди ҳал кардани муаммои он аст, ки «қалъа» дар ояти даҳум чиро ифода мекунад, зеро калимаи ибронӣ барои «қалъа» ҳамон «қалъа»-ест, ки подшоҳи ҷануб дар ояти ҳафтуми боби ёздаҳум ба он дохил шуд. «Қалъа» инчунин дар ибораи «мақдиси қувват» дар ояти сию якуми Дониёл 11 ҳамчун «қувват» тарҷума шудааст. Пас, ин ду оят (ҳафтум ва сию якум) ду шоҳид медиҳанд, ки «қалъа» пойтахти як салтанат ё подшоҳ аст. Бо барқарор шудани ин ҳақиқат бар асоси ду шоҳид (ҳар ду дар боби ёздаҳум), пас он чи Ишаё дар гузаргоҳи рамзомези худ дар боби ҳафтум, оятҳои ҳаштум ва нӯҳум, муайян мекунад, ҳангоме ки бо ду шоҳиди дохилӣ собит месозад, ки қалъа пойтахти як салтанат, ё подшоҳи он салтанат аст, инро собит мекунад, ки пеш аз соли 1989 Иттиҳоди Шӯравӣ, ки пойгоҳи он Русия буд, бо шаҳри пойтахташ Москва, сардоре дошт, ки Михайл Горбачёв буд. Ин тасодуфӣ нест, ки хусусияти зоҳирии Горбачёв пешонии ӯ буд.

Хат бар хат, ҳулосаи ин татбиқ аҳамияти онро таъкид мекунад, он ҷо ки мегӯяд: «Агар имон наоваред, яқинан барқарор нахоҳед шуд». Исо гуфт: «Эй нодонон ва кунддилон дар имон овардан ба ҳар он чи анбиё гуфтаанд». [Ниг. Луқо 24:25] Узро навишт: «Ва онҳо субҳи барвақт бархоста, ба биёбони Такуа берун рафтанд; ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, Еҳӯшофот истода, гуфт: Маро бишнавед, эй Яҳудо ва сокинони Ерусалим; ба Худованд Худои худ имон оваред, то барқарор шавед; ба анбиёи Ӯ имон оваред, то комёб гардед». [Ниг. 2 Вақоеънома 20:20] Дар китоби Ваҳй ҳафт бор амр дода мешавад, ки бишнаванд. «Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд».

Барқарор гардидан, яъне дар миёни бокирагони доно будан аст, зеро ҷоҳилон дар дил сустанд, то ба анбиё имон оваранд. Доноён ба он чи Худо ба воситаи анбиёи Худ сухан гуфтааст, имон меоваранд, ва онҳо барқарор мегарданду комёб мешаванд, зеро ба он чи Рӯҳ ба калисоҳо мегӯяд, гӯш медиҳанд. Шинохтани Русия ва ҷанге ки вай дар соли 2014 бар зидди Украина оғоз кард, ҳамон чизест, ки касонеро, ки дар даврае ки Масеҳ маҳз ҳамон ҳақиқатро мекушояд, шогирдони донои нубувват мебошанд, барқарор месозад.

Он ҳақиқат дар таърих соли 2014 зоҳир гардид, ки пас аз соли 2001 аст, ва бинобар ин дар дохили вақти муҳригузории яксаду чилу ҳазор ҷойгир мебошад. Соли баъдӣ, 2015, сарватмандтарин президент, ки шашумин президент аз замони охир дар соли 1989 мебошад, ба барангехтани ҷаҳонигароён оғоз кард. Ояти даҳ таърихи соли 1989-ро муайян мекунад, аммо ҳамчунин Русияро ҳамчун «қалъа» барқарор месозад, ва дар ду ояти баъдӣ Русия ҷанги дуҷониби ҷангҳои ниёбатиро оғоз хоҳад кард, ва Путин он ҷангро пирӯз хоҳад шуд. Ҳақиқати ин оятҳо вақте аз муҳр кушода мешавад, ки таърихе, ки онро намоёндагӣ мекунад, ба анҷом расад.

«Дониёл дар ҳиссаи худ ва дар ҷойи худ истодааст. Нубувватҳои Дониёл ва Юҳанно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир мекунанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқатхоёро медиҳанд, ки ҳар кас бояд онҳоро бифаҳмад. Ин нубувватҳо бояд дар ҷаҳон шоҳид бошанд. Бо иҷрои худ дар ин рӯзҳои охир, онҳо худро шарҳ хоҳанд дод». The Kress Collection, 105.

Пешгӯии оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум тавассути иҷрои таърихии худ дар замони муҳригузории яксаду чилу чор ҳазор кушода мегардад; вале, «сатр бар сатр», боз як воқеияти муҳиме ҳаст, ки бо ин оятҳо вобаста аст. Барои он ки донишҷӯи пешгӯӣ се порчаи марбут ба «фаро гирифта, ва гузаштан»-ро бо ҳам муттаҳид созад, ӯ бояд ҳамчунин пешгӯии шасту панҷ солро ба ҳатти пешгӯӣ ворид намояд. Пешгӯии шасту панҷсола оғози ду пешгӯии дуҷу ҳазору панҷсаду бистсоларо муайян мекунад ва нишон медиҳад, ки онҳо бо фосилаи чилу шаш сол нисбат ба якдигар оғоз меёбанд. Бо муайян сохтани шасту панҷ сол дар ибтидо, он ҳамчунин муайян месозад, ки Алфа ва Омега дар анҷом шасту панҷ солро ба вучуд меоварданд.

Шасту панҷ соли ҳам дар оғоз ва ҳам дар анҷом, ҳар яке тамғаи се нишонаҳои роҳро дар худ доранд. Нахуст 742 то м., сипас нуздаҳ сол баъд 723 то м., ва баъд аз чиҳилу шаш сол 677 то м. буд. Ин се нишонаи роҳ дар анҷом бо 1798, 1844 ва 1863 муаррифӣ шудаанд. Давраи чиҳилу шашсола дар оғоз (Алфа) поймол гардидани маъбад ва лашкарро ифода мекунад, ва чиҳилу шаш сол дар анҷом (Омега) барқароршавии қудсгоҳ ва лашкарро ифода менамояд, ҳангоме ки Фиристоаи Аҳд (ки ҳамчунин Алфа ва Омега аст) ногаҳон ба маъбаде, ки Ё дар тӯли чиҳилу шаш соли аз 1798 то 1844 барафроста буд, ворид мегардид.

Чилу шаш сола, ки пеш аз онҳо нуздаҳ сол дар замоне меоянд, ки Ишаё нубувватро дар соли 742 то милод баён кард, дар анҷоми худ чилу шаш солро ифода мекунанд, ки баъд аз онҳо нуздаҳ сол дар қолаби хиастикӣ меоянд. Нуздаҳ соли аз 1844 то 1863 намунае аз ниятҳои Масеҳро барои саду чилу чор ҳазор пешниҳод мекунанд, ки ба сабаби исёне, ки дар он таърих рух дод, иҷронашуда монд. Коре, ки аз донишҷӯи нубувват талаб карда мешавад, то каломии ростиро дар бораи оятҳои даҳ то дувоздаҳи боби ёздаҳуми Дониёл ба дурустӣ тақсим намояд, на танҳо муқаррар месозад (агар бовар кунед), ки Русия дар соли 2014 дар Украина ҷангро оғоз хоҳад кард, балки ҳамчунин он ки ҷанг дар замони муҳригузории саду чилу чор ҳазор оғоз карда хоҳад шуд. Ҳарчанд таърихи нубувватие, ки дар ин оятҳо ифода ёфтааст, муҳим аст, ҳамоно қадар таърихе, ки дар он ҳақиқати ҳуди ҳамоно таърих мӯҳркушоӣ мегардад, низ бо таърихи нуздаҳ соли аз 1844 то 1863 ифода шудааст.

Соли 1844 омадани фариштаи сеюмро муайян мекунад ва он омадани фариштаи сеюмро дар 11 сентябри соли 2001 ба намуна меорад. Соли 1863 исёнеро ифода мекунад, ки бо аз нав бино шудани Ерихӯ рамзгузорӣ шудааст. Нишонаи роҳи соли 1863 ҳамчунин итоти яксаду чилу чор ҳазорро ба намуна меорад, ки онҳо барои «фурӯ овардани деворҳои Ерихӯ» дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ба қор бурда мешаванд. Дар оятҳое, ки мо баррасӣ мекунем, ояти шонздаҳ қонуни якшанберо дар Иёлотӣ Муттаҳида намоёндагӣ мекунад. Ояти ёздаҳ аз соли 2014 то пирӯзии ниҳии Путинро нишонгузорӣ мекунад. Ин оятҳо оғози ҷанги дуҷуми ниёбатиро муайян мекунанд, ки пас аз он ҷанги сеҷуми ниёбатӣ меояд, ҷунон ки дар оятҳои сездаҳ то понздаҳ ифода шудааст.

Бо як ҷо овардани ояти дуҷум бо оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум, мо ҷанги Украинагиро, ки дар соли 2014 оғоз ёфт, муайян мекунем; пас аз он маъракаи интиҳоботии президентии ИМА дар соли 2015, ва баъдан интиҳоб шудани сарватмандтарин президент дар соли 2016 омад. Аз паси ояти дувоздаҳум интиқоми охири президент пеш аз қонуни якшанбе, дар ҷанги сеҷуми ниёбатӣ, меояд. Ҷанги дуҷуми ниёбатӣ, ки ҷанги сарҳад аст, андаке пеш аз интиҳоб шудани президенти шашум ва сарватмандтарин оғоз ёфт.

Дар таърихи солҳои 1844 то 1863, ду ҷӯби Ҳизқиёл бояд ба ҳам пайваста мешуданд. Пайвастани онҳо муттаҳидшавии илоҳият ва инсониятро ифода мекард, ки он қори муҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор аст. Дар соли 1844 фариштаи сеҷум омад ва нуреро, ки ба маъбади осмонӣ, шарияти Худо, шанбе ва фариштаи сеҷум вобаста буд, боз кард. Дар соли 1849 Худованд бори дуҷум дасти Худро дароз кард, то рамаи парокандаро, ки дар ноумедии бузург парокандагӣ дида буд, ҷамъ оварад. Дар соли 1850 Ў қавми Худро роҳнамоӣ кард, то ҷадвали дуҷуми Ҳабаккуқро омода созанд, то паёмеро, ки қавми Ў бояд эълон мекарданд, ба таври равшан тасвир намоёнд, дар ҳоле ки Ў онҳоро роҳнамоӣ мекард, то «деворҳои Ерихӯро фурӯ резонанд». Он ҷадвал «ҳафт замон»-ро дар бар мегирифт, ҷунон ки «ҷадвали кӯҳна» низ дар бар мегирифт.

Дар соли 1856 Ў он нуреро, ки мебоист қавми Ўро пеш аз «Ҷанги Ерихӯ» мӯҳр кунад, боз намуд. Он нур афзоиши нури аввале буд, ки Алфа ва Омега ба Вилиям Миллер ошкор карда буданд. Он нури «ҳафт замон» буд, ҷунон ки дар Ҷанги қадимаи Ерихӯ борҳо ифода ёфтааст. Нуре, ки мебоист қавми Ўро мӯҳр кунад, ҳамчунин паёми Лодикия буд, ки мебоист онҳоро бедор намуда, боз ба таҷрибаи Филадельфия гузаронад. Он нури охири афзоиши нури аввал буд, аммо қавми Ў ин нурро безътиноӣ карданд ва ба таври худкор саргардониро дар биёбони Лодикия интиҳоб намуданд. Солҳои 1844, 1849, 1850, 1856 ва 1863 панҷ аломати роҳро ифода мекунанд, ки дар таърихи 11 сентябри 2001 то қонуни якшанбеи наздикомада намоёндагӣ шудаанд.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва Ерихӯ ба сабаби банӣ-Исроил саҳт баста шуда буд: ҳеҷ кас берун намерафт, ва ҳеҷ кас дохил намешуд. Ва Худованд ба Ехушаъ гуфт: «Инак, Ман Ерихӯ ва подшоҳи онро ва мардони далери ҷангии онро ба дасти ту супурдаам. Ва шумо, ҳамаи мардони ҷангӣ, гирди шаҳрро давр занед ва як бор атрофи шаҳр бигардед. Ҷунин шаш рӯз бикун. Ва

хафт коҳин пеши сандуқ ҳафт карнаи аз шоҳи қўчқорро бардоранд; ва дар рӯзи ҳафтум гирди шаҳр ҳафт бор бигардед, ва коҳинон бо карнаҳо бинавозанд. Ва чунин хоҳад шуд, ки вақте бо шоҳи қўчқор овози дароз бикашанд, ва чун шумо садои карнаро бишнавед, тамоми қавм бо нидои азиме нидо бардоранд; ва девори шаҳр якбора фурӯ хоҳад рехт, ва қавм ҳар яке рост аз пеши худ боло хоҳад рафт». Ва Ҳушаъ ибни Нун коҳинонро даъват карда, ба онҳо гуфт: «Сандуқи аҳдро бардоред, ва бигзор ҳафт коҳин пеши сандуқи Худованд ҳафт карнаи аз шоҳи қўчқорро бардоранд». Ва ба қавм гуфт: «Пеш равед ва гирди шаҳрро давр занед, ва мусаллаҳон пеши сандуқи Худованд бигзаранд». Ва чунин шуд, ки вақте Ҳушаъ ба қавм сухан гуфт, он ҳафт коҳин, ки ҳафт карнаи аз шоҳи қўчқорро мебардоштанд, пеши Худованд гузаштанд ва бо карнаҳо менавохтанд; ва сандуқи аҳди Худованд аз паси онҳо мерафт. Ва мардони мусаллаҳ пеши коҳиноне, ки бо карнаҳо менавохтанд, мерафтанд, ва ақибгоҳ аз паси сандуқ мерафт; коҳинон рафта, бо карнаҳо менавохтанд. Ва Ҳушаъ ба қавм амр карда буд, гуфта: «Нидо набароред, ва овози худро нашунавонед, ва ҳеҷ сухане аз даҳони шумо берун наояд, то рӯзе ки ба шумо бигӯям: “Нидо бароред”; он гоҳ нидо бароред».

Пас сандуқи Худованд шаҳрро як бор давр зад; ва онҳо ба урдугоҳ омаданд ва дар урдугоҳ шабро гузарониданд. Ва Ҳушаъ саҳарии барвақт бархост, ва коҳинон сандуқи Худовандро бардоштанд. Ва ҳафт коҳин, ки ҳафт карнаи шоҳи қўчқорро пеши сандуқи Худованд мебарданд, пайваста пеш мерафтанд ва ба карнаҳо менавохтанд; ва мардони мусаллаҳ пешопеши онҳо мерафтанд; аммо ақибгоҳ аз паси сандуқи Худованд меомад, дар ҳоле ки коҳинон мерафтанд ва ба карнаҳо менавохтанд. Ва дар рӯзи дуюм шаҳрро як бор давр заданд ва ба урдугоҳ баргаштанд: онҳо шаш рӯз чунин карданд. Ва дар рӯзи ҳафтум чунин воқеъ шуд, ки онҳо қариби дамидани субҳ барвақт бархостанд ва шаҳрро ба ҳамон тарз ҳафт бор давр заданд; фақат дар он рӯз шаҳрро ҳафт бор давр заданд. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар бори ҳафтум, вақте ки коҳинон ба карнаҳо навохтанд, Ҳушаъ ба қавм гуфт: «Нидо бароред; зеро Худованд шаҳрро ба шумо додааст».

Ва шаҳр, он ва ҳар он чи дар он аст, барои Худованд маҳкум ба ҳалокат хоҳад буд; фақат Раҳоб, фоҳиша, зинда хоҳад монд, ӯ ва ҳамаи онҳое ки бо вай дар хона ҳастанд, зеро ӯ қосидонеро, ки мо фиристода будем, пинҳон кард. Ва шумо, ба ҳар сурат, худро аз он чи маҳкум ба ҳалокат аст, нигоҳ доред, мабодо, вақте аз он чи маҳкум ба ҳалокат аст бигиред, худатон маҳкум ба ҳалокат гардед ва урдугоҳи Исроилро гирифтори лаънат сохта, онро ба мусибат андозед. Аммо тамоми нуқра ва тилло ва зарфҳои мис ва оҳан барои Худованд тақдис шудаанд; онҳо бояд ба ҳазинаи Худованд ворид шаванд. Пас, қавм нидо бароварданд, ҳангоме ки коҳинон карнайҳоро навохтанд; ва чунин воқеъ шуд, ки чун қавм овози карнайро шуниданд ва қавм бо нидои бузург нидо бароварданд, девор фурӯ рехт, ба тавре ки қавм ба шаҳр баромаданд, ҳар яке рост ба пеши худ, ва шаҳрро гирифтанд.

Ва ҳар он чиро, ки дар шаҳр буд, тамоман ба ҳалокат расонданд: ҳам мард ва ҳам зан, ҳам ҷавон ва ҳам пир, ва гов ва гўсфанд ва харро бо дами шамшер. Аммо Ҳушаъ ба он ду марде, ки заминро ҷосусӣ карда буданд, гуфта буд: «Ба хонаи фоҳиша дароед ва он занро ва ҳар он чиро, ки аз онӣ ўст, аз он ҷо берун оваред, чунон ки ба ӯ қасам хўрдаед». Ва он ҷавонмардоне, ки ҷосус буданд, даромада, Роҳоб ва падари ӯ ва модари ӯ ва

бародаронаш ва ҳар он чиро, ки аз они ӯ буд, берун оварданд; ва тамоми хешовандонашро берун оварда, онҳоро берун аз урдугоҳи Исроил ҷой доданд. Ва шаҳрро бо оташ сӯзонданд, ва ҳар он чиро, ки дар он буд; фақат нукра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳаниро ба ганчинаи хонаи Худованд гузоштанд. Ва Еҳушаъ Роҳоб, он фоҳишаро, зинда нигоҳ дошт, ва аҳли хонаи падарашро ва ҳар он чиро, ки аз они ӯ буд; ва ӯ то имрӯз дар миёни Исроил сокин аст, зеро ки фиристодагонеро, ки Еҳушаъ барои ҷосусӣ кардани Ерихӯ фиристода буд, пинҳон карда буд. Ва Еҳушаъ дар он вақт онҳоро қасам дода, гуфт: «Лаънатӣ бод пеши Худованд он марде, ки бархоста, ин шаҳри Ерихӯро аз нав бино кунад: бар нахустодаи худ таҳкурсии онро хоҳад гузошт, ва бар писари хурдии худ дарвозаҳои онро барпо хоҳад кард». Пас Худованд бо Еҳушаъ буд; ва овозаи ӯ дар тамоми он сарзамин паҳн шуд. Еҳушаъ 6:1–27.